

Sygn. akt II PSK 163/21

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa J. D.
przeciwko C. Spółce Akcyjnej z siedzibą w I.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 1 lipca 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 2 lipca 2020 r., rozpoznając apelację powoda J. D., uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w I. z dnia 17 października 2019 r. w części dotyczącej wynagrodzenia za czas pozostawania powoda bez pracy i w tym zakresie umorzył postępowanie (pkt I), a w pozostałym zakresie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywrócił powoda J. D. do pracy w pozwanej C. Spółce Akcyjnej z siedzibą w Inowrocławiu na poprzednich warunkach (pkt II).

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej strona pozwana, zaskarżając wyrok Sądu drugiej instancji w zakresie przywracającym powoda do pracy, podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego: 1) art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 56 § 1 k.p. i art. 100 § 2 pkt 4 i 6 k.p., przez ich błędną wykładnię i zastosowanie polegające na przyjęciu, że zorganizowanie innej niż strajk formy akcji protestacyjnej, bez wyczerpania trybu postępowania określonego w rozdziale drugim ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych oraz wbrew porozumieniu zawartemu między pracodawcą a organizacjami związkowymi działającymi w zakładzie pracy, w którym organizacje te zobowiązały się do powstrzymania się od organizacji pikiet lub akcji protestacyjnych i branie w niej udziału w roli przewodniczącego i kierującego akcją protestacyjną, nie stanowi ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych i nie pozwala na ponoszenie przez powoda indywidualnej odpowiedzialności pracowniczej za kolektywny akt działalności związkowej, podczas gdy organizacja i kierowanie taką akcją protestacyjną narusza pokój społeczny i porozumienie zawarte pomiędzy stroną społeczną i pracodawcą, a w konsekwencji stanowi o ciężkim naruszeniu podstawowych obowiązków pracowniczych między innymi naruszeniach tegoż pokoju, ale też zasad współżycia społecznego i dyscypliny pracy, a jednocześnie podczas gdy nie ma żadnej podstaw, aby uznać, że działania zarządu organizacji związkowej wyłączają ciężkość lub podstawowy charakter obowiązków naruszonych przez pracownika przy organizacji takiej pikiety, w sytuacji gdy została ona przeprowadzona wbrew przepisom ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych i zawartemu porozumieniu o pokoju społecznym; 2) art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 56 § 1 k.p. i art. 100 § 2 pkt 2, 3 i 4 k.p., przez ich nieprawidłowe zastosowanie w zakresie uznania, że dokonane przez powoda naruszenia zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz regulaminu pracy (przyczyny nr 1-3 rozwiązania umowy o pracę opisane w dokumencie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia) nie stanowiły ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych ze względu na to, że naruszeń tych nie sposób uznać za ciężkie, podczas gdy ciężar naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych jest kwestią zawinienia obejmującego zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo, a już samo zagrożenie interesów pracodawcy

jest wystarczające dla uznania, iż doszło do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych oraz podczas gdy z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że powód miał świadomość dokonywanych naruszeń, a więc jego wina nie budzi wątpliwości, a jednocześnie jego działania zagroziły interesom pracodawcy i zakładu pracy, takim jak: dyscyplina pracy oraz bezpieczeństwo i higiena pracy oraz bezpieczeństwo przeciwpożarowe; 3) art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. i art. 8 k.p., przez ich nieprawidłowe zastosowanie, w związku z przepisem postępowania, art. 477¹ k.p.c., art. 8 k.p. i art. 1 ratyfikowanej przez Polskę Konwencji nr 135 dotyczącej ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień i przyjęcie, że żądanie przywrócenia do pracy przez powoda, zwolnionego bez wymaganej zgody organizacji związkowej, nie stanowiło nadużycia prawa podmiotowego, podczas gdy powód organizując nielegalną akcję protestacyjną i kierując nią (i) postąpił wbrew przepisom ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, (ii) naruszył porozumienie zbiorowe, (iii) postępował wbrew postanowieniom statutu jego własnej organizacji związkowej, a jednocześnie (iv) jego działanie wypełniało znamiona przestępstwa, a ponadto dokonał szeregu jednoznacznych naruszeń przepisów BHP i regulaminu pracy pracodawcy, a w konsekwencji żądanie przywrócenia do pracy było sprzeczne ze społeczno-gospodarczy przeznaczeniem tego prawa oraz z zasadami współżycia-społecznego; 4) ewentualnie art. 56 § 2 k.p. w zw. z art. 45 § 3 k.p. w związku z art. 8 k.p., przez ich nieprawidłowe zastosowanie w związku z przepisem postępowania, art. 477 k.p.c., art. 8 k.p. i art. 1 ratyfikowanej przez Polskę Konwencji nr 135 dotyczącej ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień polegające na braku przyznania odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę i przywróceniu do pracy pracownika objętego szczególną ochroną przed rozwiązaniem umowy o pracę, który dokonał ww. naruszeń, mimo że przywrócenie takiego pracownika jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Strona pozwana podniosła również zarzut naruszenia przepisów postępowania: 1) art. 382 k.p.c., przez jego nieprawidłowe zastosowanie w postaci pominięcia przez Sąd drugiej instancji twierdzeń i dowodów dotyczących: (-) organizacji pikiety na terenie zakładu pracy (w użytkowaniu wieczystym) i

uznanie, że „W niniejszej sprawie niespornym jest, że pikietą nie odbywała się na terenie zakładu pracy”, podczas gdy już w odpowiedzi na pozew pozwana wskazywała, że obszar na którym zorganizowana została pikietą jest w użytkowaniu wieczystym pozwanej i stanowi część zakładu pracy, przy czym Sąd drugiej instancji brał pod uwagę tę okoliczność przy ocenie ciężkości naruszenia obowiązków przez powoda; (-) treści statutu Międzyzakładowego Wolnego Związku Zawodowego Pracowników Produkcji „S.” i nie odniesienie się do nich, ani w kontekście dokonania przez powoda ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, ani oddalenia powództwa o przywrócenie do pracy, podczas gdy miało to znaczenie dla rozstrzygnięcia o przywróceniu powoda do pracy; 2) art. 233 § 1, art. 253 i art. 290 § 1 w związku z art. 254 §1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 381 k.p.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na oddaleniu wniesionego podczas rozprawy apelacyjnej wniosku pozwanej o zbadanie wieku pisma - podpisów pod uchwałą Zarządu Międzyzakładowego Wolnego Związku Zawodowego Pracowników Produkcji „S.” z 12 lutego 2019 r. uznając, że zeznania świadków potwierdzały fakt podjęcia uchwały, podczas gdy strona pozwana zaprzeczyła prawdziwości tego dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby, a powód nie udowodnił prawdziwości tego dokumentu, a jednocześnie okoliczności sprawy w świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki nakazywały poddać w wątpliwość prawdziwość tego dokumentu, gdyż: (i) w sprawie nie złożono zeznań, które miałyby potwierdzać podjęcie uchwały, (ii) uchwała została złożona do akt sprawy dopiero na etapie postępowania przed sądem II instancji po zobowiązaniu Sądu, (iii) do momentu złożenia uchwały do akt sprawy sam powód nie twierdził, że uchwała została podjęta, (iv) sama uchwała jako datę pikiety wskazuje 25 lutego 2019 r., chociaż w dacie podjęcia uchwały pikietą była zaplanowana na dzień 19 lutego 2019 r., co potwierdzają dokumenty złożone do akt przez powoda w postaci zgłoszenia pikiety do urzędu miasta, podpisane w dniu rzekomego podjęcia uchwały.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i przywrócił powoda J. D. do pracy w pozwanej C. Spółka Akcyjna z siedzibą w I. na poprzednie warunki oraz o przekazanie sprawy w tym

zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi, który wydał orzeczenie lub innemu sądowi równorzędnemu i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, a w przypadku uznania, że spełnione są przesłanki z art. 398¹⁶ k.p.c. - o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na oczywistą zasadność wniesionej skargi, a także na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności przypisania szczególnie chronionemu przed rozwiązaniem umowy o pracę działaczowi związkowemu, ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci udziału w organizacji i kierowaniu inną niż strajk formą akcji protestacyjnej zorganizowaną wbrew przepisom ustawy z dnia 3 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, a w konsekwencji powołania powyższego jako wystarczającej podstawy do rozwiązania umowy.

Według skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne na tle przepisów art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 56 §1 k.p., art. 8 k.p. oraz art. 477¹ k.p.c. w zakresie dopuszczalności oddalenia powództwa o przywrócenie do pracy w całości lub zasądzenia odszkodowania w miejsce dochodzonego przywrócenia do pracy z uwagi na brak zgody organizacji związkowej na rozwiązanie umowy o pracę z jej działaczem związkowym, w sytuacji gdy świadome postępowanie działacza stanowiące przyczynę rozwiązania jego umowy o pracę (każdy z poniższych punktów stanowi w istocie osobne istotne zagadnienie prawne):

(1) spełniało przesłanki przestępstwa, o którym mowa w art. 26 ust. 2 ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, co ustalił Sąd Okręgowy, ale nie wyciągnął w tym zakresie żadnych wniosków oraz

(2) było sprzeczne z porozumieniem zbiorowym zawartym pomiędzy zakładowymi i międzyzakładowymi organizacjami związkowymi a pracodawcą, w którym organizacje związkowe zobowiązują się do powstrzymywania się od organizacji pozastrajkowych akcji protestacyjnych, które to porozumienie było respektowane przez pracodawcę i pozostałe organizacje związkowe z wyjątkiem organizacji związkowej kierowanej przez powoda oraz

(3) było sprzeczne ze statutem związku zawodowego, który literalnie wskazuje, że cel i zadanie tego związku zawodowego są realizowane przez organizowanie i kierowanie akcjami protestacyjnymi, jeżeli spór nie zostanie rozstrzygnięty w drodze rokowań a akcje protestacyjne mogą zostać ogłoszone wyłącznie na zasadach określanych w ustawie o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę

sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Co do przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla

uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Sąd Najwyższy zauważa, że skarżąca łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w

tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Skarżąca nie wykazała też istnienia powołanych przesłanek przedsądu. Sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienia, nie stanowią prawidłowo sformułowanych zagadnień prawnych. Nie nawiązano w nich w sposób ogólny i abstrakcyjny do treści powołanych przepisów prawnych, nie wyjaśniono na czym polega trudność w dekodowaniu zawartych w nich norm prawnych i do jakich rozbieżnych konkluzji może prowadzić próba wykładni tychże przepisów oraz jakie jest stanowisko skarżącej w tej kwestii. Sformułowane przez skarżącą pytanie „o dopuszczalność przypisania, szczególnie chronionemu przed rozwiązaniem umowy o pracę działaczowi związkowemu, ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci udziału w organizacji i kierowaniu inną niż strajk formą akcji protestacyjnej zorganizowanej wbrew przepisom ustawy z dnia 3 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych”, w sytuacji, gdy Sąd uznał, że nie można przypisać powodowi ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w związku z organizowaniem i przeprowadzeniem pikiety w dniu 25 lutego 2019 r., sprowadza się w istocie do zwykłej wykładni i zastosowania art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z przepisami ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 123).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, na podstawie prawidłowo zebranego materiału dowodowego, że pikietą, jaką powód zorganizował i przeprowadził w dniu 25 lutego 2019 r., została przeprowadzona z naruszeniem art. 25 ust. 2 ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, bo bez zachowania wymogu prowadzenia uprzednich rokowań. Uznał jednak, że akcja ta została przeprowadzona poza terenem zakładu pracy, trwała niecałą godzinę, nie spowodowała przerwania produkcji na stanowiskach wymagających stałej obsługi ani nie zdeorganizowała pracy i miała na celu poprawę warunków pracy pracowników. Pracodawca nie wykazał zaś, by na skutek tej akcji poniósł szkody materialne bądź wizerunkowe lub utracił zamówienia. W ocenie Sądu drugiej instancji, formalne uchybienie organizacji związkowej polegające na zorganizowaniu pikiety bez wyczerpania trybu postępowania z ustawy o

rozwiązywaniu sporów zbiorowych (rozdział 2) nie może być traktowane w kategoriach ciężkiego naruszenia przez powoda jego podstawowych obowiązków pracowniczych. Przypisane powodowi zachowanie opisane w punkcie 5 oświadczenia woli pracodawcy nie może zostać jednoznacznie zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (k. 19 -20 uzasadnienia wyroku).

Wykładnia przyjęta przez Sąd odwoławczy wpisuje się w utartą linię orzeczniczą. W wyroku z dnia 5 lipca 2012 r., II PK 58/12 (OSNP 2013 nr 17-18, poz. 198), Sądu Najwyższy podkreślił, że samo przekonanie o nielegalności akcji strajkowej lub naruszeniu przez działaczy związkowych przepisów o zasadach prowadzenia sporów zbiorowych lub organizowania strajków ani udział w strajku zorganizowanym z potencjalnym naruszeniem przepisów ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych nie zawsze stanowią wystarczającą i uzasadnioną przyczynę rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę ze szczególnie chronionym działaczem związkowym, bowiem warunkiem dopuszczalności takiego sposobu rozwiązania umowy o pracę jest równoczesne naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. W każdym razie oznacza to, że legalne działania związkowe podejmowane przez działaczy związkowych nie mogą i nie powinny być zwalczane represjami prawa pracy stosowanymi przez pracodawców. Prawo do strajku (i innych działań protestacyjnych) należy do podstawowych praw człowieka oraz wolności związkowych (wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2007 r., I PK 209/06 OSNP z 2008 r. nr 5-6, poz. 65).

Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd

drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

W związku z powyższym brak jest również podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).